

Mąż i ja

Jesteś z mężem w Zakopanem,
A ja z Łodzi listy piszę,
Listy czarne, umęczone.

Mąż twój słynny jest poeta,
A ja, śmieszny, chudy chłopak,
Piszę czarne, ciężkie zdania.

Mąż twój świetnie jest ubrany,
Uczesany, wygolony,
I codzień bieliznę zmienia.

A ja, czarny i nerwowy,
Wykrzywione mam obcasy
I zacerowane spodnie.

Mąż twój w jasnym garniturze,
Leżąc w cieniu na fotelu,
Pije zimną limonjadę —

I artykuł długi czyta
O tem, że jest mądry, słynny,
Znakomity i genialny.

A ja, nędzny i spieczony,
Chodzę czarny w skwarnem mieście,
Ścieram kurz i pot i troskę
Z ostrej twarzy niegolonej.

W domu kładę się gorący
Na kanapę ceratową
I rozmyślam, jak tu zacząć
Sto dwudziesty list do ciebie.

Leżę czarny i zmęczony,
Aż mnie ciężki sen zabija,
A gdy budzę się — jest wieczór
Różowawo-popielaty.

Więc wychodzę, chodzę, chodzę
I wrykuję się w kamienie,
Płaczę, lecz udaję katar
Przed znajomym napotkanym.

A ty z mężem po kolacji
Pijesz wino przy stoliku,
Uwerturę „z Orfeusza“
Gra orkiestra uśmiechnięta.

Wszyscy wam się przyglądają,
Podziwiają twą urodę,
O talencie twego męża
Szepcą z wielką rewerencją.

Mąż twój, rzewnie podchmielony,
Mówi wreszcie: czas do domu...
Wychodzicie roziskrzeni,
I mąż trzyma cię pod ramię.

A ja, czarny, na ulicy
Kombinuję, kombinuję:
„Jeśli w czwartek list wysłałem,
To już mogła być odpowiedź“ ...

Słuchaj — uderz męża w mordę
I wybiegnij w noc pod gwiazdy,
Pomyśl o mnie, przedstaw sobie
Mnie, straszego chłopca z Łodzi!

Bo ja krzyczę tam z tęsknoty
I wyteżam senne oczy,
I zgarbiony, siedzę, piszę,
Piszę groźny list do ciebie!

Drzewo

Wybuduję Tobie dom zielony,
Dom zielony, bielony, brzozowy,
Do połowy winem ocieniony,
Malowany słońcem do połowy.

A w tym leśnym, w tym drzewnym kościele
Będzie kwitnąć Twoje białe żeństwo,
Tam sprawimy wesołe wesele,
Odprawimy drzewne nabożeństwo.

Ledwo błysnie i zapachnie ranek
Rosą, miętą, ptakami, oskołą,
Rozgłaskana wyśmiejesz na ganek
I zawołasz daleko, wesoło!

Dorozpuku odśmieję się w borze,
I przylecę zadyszany w goście,
I szeroko ramiona otworzę
Dwojgu piersi w owocnym rozroście.

Będę z ziemi rósł wygałęziony,
Jeden z Tobą, jak drzewne rodzeństwo,
I w gałęzie Twych ramion wpleciony,
Wrosnę, wrosnę w Twoje białe żeństwo.

Juljan Tuwim